

til Hjælp mod Kjøbmændenes formeentlige Overgreb, enten ved den Lovgivning, vi allerede have, eller om han ikke finder det nødvendigt at fremkomme med et Lovforslag, der muligvis kan afhjælpe denne Trang og tilveiebringe en Lighed i dette Stykke, saa at, ligesom Kjøbmændene have en stor Deel af Haandværkernes Næring, Haandværkerne da ogsaa kunde faae endeel af Kjøbmændenes Næring (Munterhed), idetmindste saaledes, at det kunde gaae lige op, enten derved, at Haandværkerne fik Lov til at etablere Udsalg af samme Varer som Kjøbmændene i større Partier, eller derved, at de maatte have Udsalg af deres egne Haandværksarbejder paa flere Steder, eller paa anden Maade. I denne Henseende skal jeg altsaa tillade mig at rette det nævnte Spørgsmaal til den ærede Indenrigsminister.

Sfcherning: Her er nu bragt et Spørgsmaal paa Bane, som slutter sig saa nær til det, som her er det oprindelige, at man gjerne kan kalde det en Udvikling og Fortsættelse af samme, og da jeg har havt det Hverv at indbringe et meget betydeligt Antal Skrivelser til Rigsdagen, netop denne Sag angaaende, nemlig om at sikkre Haandværkerne mod Handelslen, saa troer jeg ikke at burde lade denne Leilighed gaae forbi til at henlede Opmærksomheden derpaa og bede Indenrigsministeren om at tage Hensyn til disse forskjellige Bønsskrifter. Dermed mener jeg paa ingen Maade at slutte mig til det, som Andragenderne forlange. Jeg troer, at disse Mænd ere blevne vildledte af deres Stilling og derved komne til at gjøre urigtig Begiering, til at yttre Duffer om Umuligheder. Men jeg troer, at man skulde, saa tidligt som muligt, udtale sig saaledes, at disse Vildfarelser komme til at høre op. Disse Vildfarelser have fundet en Støtte i den Maade, hvorpaa i de senere Aar det hele Forhold mellem Haandværkere og Handel, og navnlig det hele Haandværksforhold, har været behandlet. Det kan ikke nægtes, at man fra Regjeringens Side ikke synes at have villet gaae Friheden i denne Retning imøde, men er vegen tilbage endogsaa fra Skridt, som

allerede vare antydede, fra Forudsætninger som vare gjorte, og man har bragt Forslag paa Bane, som have foreligget offentligt og som ventede paa Sanction, hvilke Forslag vare paa en Maade en fornyet Bekræftelse paa alle de flave Anskuelse, hvorpaa det hele Haab om Sikkerhed igjennem Næringsberettigelse var støttet. Man behøver kun at betragte de Forslag, som i den Henseende ere gjorte, for at see, med hvilke Umuligheder man har givet sig i kast, og jeg tør tilføie, i hvilke besynderlige Latterligheder, man er geraadet. Jeg vil nævne et eneste Exempel, fordi det er saa haandgribeligt, at man deraf nærmest vil komme til at see alle de andre i deres rette Lys. Der er i disse Forslag — og det er Forslag, som vistnok Mange af dem, som for Diebliffet omtale Næringsforholdene, støtte sig til, — der er i disse Forslag, siger jeg, blandt Andet en Bestemmelse om de forskjellige Handelscorporationer, som skulle vedblive, og Handelsexamina, som skulle bestemme, til hvilken Kreds af Handlende Den eller Den skal høre. For at nævne disse Kredse i Korthed, saa er der den høiere Handelsstand, kan man sige, og den ringere. Den ringere Handelsstand er i visse Maader betegnet ved „Spekhøerne“, den høiere ved Silke- og Klædehandlere, Grosferere og kort sagt dem, der falde ind under den hele mere omfattende Handelsberettigelse. For den høiere Handelsstand er der nu en Examen; men det er tillige fastsat, at den, der f. Ex. har tjent som Silke- og Klædekræmmervend i en Række af Aar, men ikke har kunnet ved Examen forskaffe sig Adkomst til at indtræde som Chef i en høiere Handelscorporation, han har ved at have tjent som Silke- og Klædekræmmervend i en Række af Aar erhvervet Ret til at nedsette sig som Spekhøer, medens derimod den unge Mand, som har været beskæftiget ved Spekhøeriet i en Række af Aar, naar han ikke netop er bleven affældig og gammel, ikke derved har faaet nogen Berettigelse til at blive Spekhøer, endnu mindre naturligtvis til at blive Silke- og Klædehandler (Latter).